

საქმე # 330100117002178014

საქმე №1ბ/117-18

PP

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი
საქართველოს სახელით

13 აპრილი, 2018 წელი

ქ. თბილისი

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის მოსამართლე ვეფხია ლომიძე

ლელა ბახტაძის

მდივნობით,

სახელმწიფო ბრალმდებლის: ი-----ას

მსჯავრდებულის: დ-----ის

ადვოკატის: ვ-----ის

მონაწილეობით,

ღია სასამართლო სხდომაზე, მსჯავრდებულ დ-----ის და მისი ინტერესების დამცველის ადვოკატ დ-----ის სააპელაციო საჩივრის საფუძველზე განიხილა სისხლის სამართლის საქმე (გამოძიების №0021310177002) დ-----ის მიმართ, დაბადებული 1--- წლის 28 ნოემბერს, საქართველოს მოქალაქე (პირადი №0-----), უმაღლესი განათლებით, დაოჯახებული, ნასამართლობის მქონე, რეგისტრირებული ქ. თბილისი, გ----- №29ა, ბინა №--. ფაქტობრივად მცხოვრები: ქ. თბილისი, დ----- ქუჩა №--, ბინა №--- ამჟამად პატიმარი, დანაშაულისათვის, რაც გათვალისწინებულია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და 11¹-151-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

აღწერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:

პირველი ინსტანციის სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ დ-----
მა ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ მეორის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118 ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვანის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ.

მანვე ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ სიცოცხლის მოსპობის მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებოდა, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

აღნიშნული ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2017 წლის 13 ოქტომბერს, დაახლოებით 02:00 საათზე ქ. თბილისში, დ-----
----- ქუჩა №--, ბინა №--ში დ-----მა მეუღლეს - ს-----ეს მცირეწლოვანი 11 წლის შვილის - ბ-----ას თანდასწრებით თმაში ხელი მოკიდა და გადმოათრია საწოლიდან, რა დროსაც დაზარალებულმა განიცადა ძლიერი ფიზიკური ტკივილი. აღნიშნულის შემდეგ ყელზე მიადო დანა და დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით, რა დროსაც ს-----ეს გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2017 წლის 21 დეკემბრის განაჩენით:

დ-----ი ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის - თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლის ვადით.

საქართველოს სსკ-ის 11¹-151-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის - თავისუფლების აღკვეთა 1 (ერთი) წლის ვადით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე დანიშნული სასჯელებიდან უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და დანაშაულთა ერთობლიობით დ-----ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლის ვადით. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 21 ნოემბრის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი - 4 (ოთხი) წელი, 11 (თერთმეტი) თვე და 27 (ოცდაშვიდი) დღე.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 და მე-5 ნაწილის თანახმად მოცემული განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 21 ნოემბრის განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით დ-----ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლის ვადით.

დ-----ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყო დაკავებიდან - 2017 წლის 13 ოქტომბრიდან.

განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს მსჯავრდებულმა დ-----მა და მისი ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა დ-----მა. სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა იყო დ-----ის მიმართ სასჯელის შემსუბუქება.

სააპელაციო პალატის სხდომაზე სახელმწიფო ბრალმდებლის - ქ. თბილისის პროკურატურის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორი ი-----ას მიერ საქართველოს მთავარი პროკურატურის პროკურორის გ-----ს თანხმობით წარმოდგენილი იქნა წერილობითი შუამდგომლობა სასამართლოს მიერ საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანისა და მსჯავრდებულ დ-----თან საპროცესო შეთანხმების დამტკიცების თაობაზე.

შუამდგომლობის თანახმად, მსჯავრდებულმა დ-----მა ადვოკატ ვ-----თან იურიდიული კონსულტაციის მიღების შემდეგ ნებაყოფლობით მიმართა პროკურატურას განცხადებით და სურვილი გამოთქვა, მასთან გაფორმებულიყო საპროცესო შეთანხმება.

დაზარალებულთან კონსულტაციის ოქმით დაზარალებული ს-----ე არ არის წინააღმდეგი, შუამდგომლობაში მითითებული პირობებით გაუფორმდეს საპროცესო შეთანხმება დ-----ს.

სახელმწიფო ბრალდება ითხოვს მსჯავრდებულ დ-----თან მიღწეული საპროცესო შეთანხმების დამტკიცებას და მსჯავრდებულის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანას შემდეგი პირობებით:

დ-----ი ცნობილი იქნას დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 3 (სამი) წლის ვადით, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, სასჯელის ნაწილი - თავისუფლების აღკვეთა 1 (ერთი) წლის ვადით განესაზღვროს სასჯელადსრულების დაწესებულებაში მოხდით, ხოლო დარჩენილი ნაწილი - 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, ჩათვალოს პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით.

ასევე, ცნობილი იქნას დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 111,151- მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 6 (ექვსი) თვის ვადით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე დანიშნული სასჯელებიდან უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმოს ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და დანაშაულთა ერთობლიობით დ-----ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 3 (სამი) წლის ვადით. დანიშნული სასჯელიდან საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, სასჯელის ნაწილი - თავისუფლების აღკვეთა 1 (ერთი) წლის ვადით განესაზღვროს სასჯელადსრულების დაწესებულებაში მოხდით, ხოლო დარჩენილი ნაწილი - 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა ჩაეთვალოს პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით.

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 21 ნოემბრის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი - 4 (ოთხი) წელი, 11 (თერთმეტი) თვე და 27 (ოცდაშვიდი) დღე.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 და მე-5 ნაწილის თანახმად ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატოს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 21 ნოემბრის განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით დ-----ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლის ვადით. დანიშნული სასჯელიდან საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, სასჯელის ნაწილი - **თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლის ვადით განესაზღვროს სასჯელადსრულების დაწესებულებაში მოხდით**, ხოლო დარჩენილი ნაწილი - **2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, ჩაეთვალოს პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით.**

მსჯავრდებულ დ-----ს თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს დაკავებიდან - 2017 წლის 13 ოქტომბრიდან.

სააპელაციო პალატის სხდომაზე სასამართლომ მოუსმინა მხარეებს, იმსჯელა შუამდგომლობის საფუძვლიანობაზე და მივიდა დასკვნამდე, რომ პროკურორის მიერ წარმოდგენილი შუამდგომლობა მსჯავრდებულ დ-----თან დადებული საპროცესო შეთანხმების დამტკიცებისა და საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანის შესახებ საფუძვლიანია, შედგენილია კანონის მოთხოვნათა დაცვით და უნდა დაკმაყოფილდეს.

სააპელაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ შუამდგომლობა წარმოდგენილია საქართველოს სსსკ-ის 212-ე მუხლის მოთხოვნათა შესაბამისად და პალატა უფლებამოსილია, იმსჯელოს მისი დამტკიცების თაობაზე. სასამართლო დარწმუნდა, რომ საპროცესო შეთანხმების დადებისას ადგილი არ ჰქონია მსჯავრდებულის მიმართ ძალადობას, წამებას, არაადამიანურ ან

დამამცირებელ მოპყრობას, დაშინებას, მოტყუებას ან რაიმე სხვა უკანონო დაპირებას, აღნიშნული შეთანხმება ნებაყოფლობითია და მიღწეულია მსჯავრდებულის ადვოკატთან შესაბამისი იურიდიული კონსულტაციის მიღების შემდეგ, მსჯავრდებული დ-----ი სრულად აცნობიერებს საპროცესო შეთანხმების სამართლებრივ მათ შორის, ნასამართლობის შედეგებს.

სააპელაციო სასამართლოს სხდომაზე დადგენილი იქნა, რომ მსჯავრდებული დ-----ი სრულად აცნობიერებს იმ დანაშაულის ხასიათს, რომლის ჩადენაშიც მას ედება ბრალი და ამ დანაშაულისათვის გათვალისწინებულ სასჯელს. მისთვის ცნობილია საპროცესო შეთანხმებასთან დაკავშირებული, კანონით გათვალისწინებული ყველა მოთხოვნა ბრალის აღიარების შესახებ. მსჯავრდებული აცნობიერებს, რომ სასამართლო უფლებამოსილია, არ მიიღოს მხედველობაში შეთანხმების საფუძველზე პროკურორის მიერ წარმოდგენილი შუამდგომლობა, მისთვის ასევე ცნობილია საქართველოს სსსკ-ის 212-ე მუხლით გათვალისწინებული უფლებების შესახებ. გარდა აღნიშნულისა, სააპელაციო პალატის სხდომაზე მსჯავრდებულს განემარტა, რომ მის მიერ წამების, არაადამიანური ან დამამცირებელი მოპყრობის ფაქტზე საჩივრის შეტანა ხელს არ შეუშლის კანონის დაცვით დადებული საპროცესო შეთანხმების დამტკიცებას.

საქმის მასალების შესწავლის შედეგად სასამართლო დარწმუნდა, რომ საქმეში მოიპოვება დ-----ის ბრალის დამადასტურებელი საკმარისი მტკიცებულებები. საქმეზე შეკრებილი მტკიცებულებებით, კერძოდ, დაზარალებულ ს-----ის ჩვენებით, მოწმეების ბ-----ას, ნ-----ას, თ-----ას, თ-----ის ჩვენებებით, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმით და საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებებით, რასაც ეთანხმება თავად დ-----ი, უტყუარად დასტურდება მსჯავრდებულის მიერ მითითებული დანაშაულების ჩადენის ფაქტი.

პალატა მიიჩნევს, რომ ქმედების სამართლებრივი კვალიფიკაცია საქართველოს სსკ-ის

126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით კანონიერია. შუამდგომლობა სასამართლოს მიერ საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოტანის თაობაზე წარმოდგენილია საქართველოს სსსკ-ის XXI თავის მოთხოვნათა სრული დაცვით და წარმოდგენილი მტკიცებულებები სრულად აკმაყოფილებენ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-3 მუხლის მე-11¹ ნაწილით გათვალისწინებულ საქმის არსებითი განხილვის გარეშე განაჩენის გამოსატანად საკმარისი მტკიცებულებების სტანდარტს იმის გათვალისწინებით, რომ მსჯავრდებული აღიარებს დანაშაულს, სადავოდ არ ხდის ბრალდების მხარის მიერ წარდგენილ მტკიცებულებებს და უარს ამბობს

სასამართლოს მიერ მისი საქმის არსებითი განხილვის უფლებაზე.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

იხელმძღვანელა რა საქართველოს სსსკ-ის 209-215-ე მუხლებით, პალატამ

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

დამტკიცდეს საქართველოს მთავარი პროკურატურის მოადგილის გ-----
---სა და ზემდგომი პროკურორის გ-----ის თანხმობით დადებული
საპროცესო შეთანხმება დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის
სტაჟიორ-პროკურორ ი-----ას, მსჯავრდებულ დ-----სა და მისი
ინტერესების დამცველ ადვოკატ ვ-----ს შორის;

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო
წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2017 წლის 21
დეკემბრის განაჩენში დ-----ის მიმართ შეტანილი იქნას ცვლილება;

დ-----ი ცნობილი იქნას დამნაშავედ საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით
გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და
ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 3 (სამი) წლის ვადით, საიდანაც
საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, სასჯელის
ნაწილი - თავისუფლების აღკვეთა 1 (ერთი) წლის ვადით განესაზღვროს
სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოხდით, ხოლო დარჩენილი ნაწილი - 2
(ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, ჩაეთვალოს პირობით, იმავე
გამოსაცდელი ვადით.

დ-----ი ცნობილი იქნას დამნაშავედ საქართველოს სისხლის
სამართლის კოდექსის 111,151-ე მუხლის პირველი ნაწილით
გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და
ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 6 (ექვსი) თვის ვადით.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის
საფუძველზე

დანიშნული სასჯელებიდან უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმოს ნაკლებად
მკაცრი სასჯელი და დანაშაულთა ერთობლიობით დ-----ს სასჯელის
სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 3 (სამი) წლის ვადით.
დანიშნული სასჯელიდან საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის
საფუძველზე, სასჯელის ნაწილი - თავისუფლების აღკვეთა 1 (ერთი) წლის
ვადით განესაზღვროს სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოხდით, ხოლო
დარჩენილი ნაწილი - 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, ჩაეთვალოს
პირობით იმავე გამოსაცდელი ვადით.

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 21 ნოემბრის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი - 4 (ოთხი) წელი, 11 (თერთმეტი) თვე და 27 (ოცდაშვიდი) დღე.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 და მე-5 ნაწილების თანახმად ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატოს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 21 ნოემბრის განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით დ-----ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს **თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლის ვადით**. დანიშნული სასჯელიდან საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, სასჯელის ნაწილი - **თავისუფლების აღკვეთა 2 (ორი) წლის ვადით განესაზღვროს სასჯელაღსრულების დაწესებულებაში მოხდით**, ხოლო დარჩენილი ნაწილი - **2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, ჩაეთვალოს პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით**.

მსჯავრდებულ დ-----ს თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს დაკავებიდან - 2017 წლის 13 ოქტომბრიდან.

ცნობად იქნას მიღებული, რომ დ-----ის მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება - პატიმრობა, გაუქმებულია;

თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის მოხდის შემდეგ პირობით მსჯავრდებულ დ-----ს ყოფაქცევაზე კონტროლი და დახმარება დაევალოს საქართველოს სასჯელაღსრულებისა და პრობაციის სამინისტროს პრობაციის ეროვნული სააგენტოს ტერიტორიულ ორგანოს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით;

სისხლის სამართლის საქმეზე დართული საგნები და ნივთები:

საგამოძიებო ექსპერმენტის ამსახველი ფოტომასალა ერთ დისკად და საგამოძიებო მოქმედების ამოღების ჩატარების ამსახველი ფოტომასალა ერთ დისკად, რაც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს, შენახული იქნას საქმის შენახვის ვადით;

დ-----ის ბინიდან ამოღებული ქოთანის და მასში მოთავსებული მცენარე, რაც ინახება ცენტრალური კრიმინალური პოლიციის დეპარტამენტში, საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ განადგურდეს კანონით დადგენილი წესით.

განაჩენი კანონიერ ძალაშია გამოცხადებისთანავე და თავისუფლების აღკვეთის

სახით დანიშნული სასჯელის ნაწილში ექვემდებარება დაუყოვნებლივ აღსრულებას;

განაჩენის გასაჩივრება შეუძლია მსჯავრდებულს განაჩენის გამოტანიდან 15 (თხუთმეტი) დღის ვადაში საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მეშვეობით საქართველოს სსსკ-ის 215-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული საფუძვლების არსებობის შემთხვევაში და პროკურორს იმ შემთხვევაში, თუ მსჯავრდებულმა დაარღვია საპროცესო შეთანხმების პირობა - დარღვევის გამოვლენიდან 1 (ერთი) თვის ვადაში.

მოსამართლე

ვ. ლომიძე